

พ ร ะ ปิ ลี น ท วั จ ณะ
(๑)

สัตว์ทั้งปวงซึ่งเป็นมิตรและมีใช้มิตร
ย่อมไม่เบียดเบียนเรา
เราเป็นที่รักของสัตว์ทุกจำพวก
นี้เป็นผลแห่งบุญกรรม

พระปิลินทวัจฉะ (๑)

๑๓๖

เส้นทางในสังสารวัฏเป็นเส้นทางอันยาวไกล ที่จะต้อง
สั่งสมบุญบารมีอย่างเต็มที่ จึงจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้
เรื่องการทำบุญนั้น เราจะดูเบาคิดว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ หรือไม่ทำ
ก็ได้ อย่าคิดอย่างนั้น เพราะกว่าที่เราจะได้บรรลุเป้าหมาย
ที่แท้จริงของชีวิต คือ สามารถจัดอาสวกิเลสให้หมดสิ้นไป
ไม่ใช่เรื่องพอดิพอร้ายเลย

หากเรายังเป็นผู้ที่ประมาทไม่เร่งสั่งสมบุญ และทำ
ความเพียรด้วยการทำใจหยุดนิ่งควบคู่กันไป เส้นทางนั้นจะยิ่ง
ยาวไกลออกไป ดังนั้นการสั่งสมบุญ และหมั่นปฏิบัติธรรม
ให้สม่ำเสมอ จึงเป็นภารกิจหลักที่เราต้องเอาใจใส่ อย่าได้
ประมาทกัน

มีวาระแห่งพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน ปิลินทวัจฉเถรา-
ปทาน* ความว่า

“มา มํ มิตฺตา อมิตฺตา วา หีสนฺติ สพุพปาณโน
สพุเพสํ จ ปิโย โหมิ ปุญญกมฺมสุสิทํ ผลํ

สัตว์ทั้งปวงซึ่งเป็นมิตรและมีใช้มิตร ย่อมไม่
เบียดเบียนเรา เราเป็นที่รักของสัตว์ทุกจำพวก นี่เป็นผล
แห่งบุญกรรม”

*มก. เล่ม ๗๑ หน้า ๒๘

พระปิตินทวัจฉะ (๑)

๑๓๖

ทุกๆ คนที่เกิดมาในโลกนี้ หากเกิดมาแล้วพบเจอแต่สิ่งที่ตึงาม ไม่ว่าจะย่างก้าวไปสถานที่แห่งใด ก็มีแต่คนคอยต้อนรับ คอยอำนวยความสะดวกสบายให้ หรืออย่างน้อยก้าวไปถึงไหนได้พบแต่ความสุขสบายใจที่นั่น อย่างนี้ก็เนื่องจากสั่งสมบุญเก่ามาดี เพราะบุญที่เราสร้างเท่านั้น ที่สามารถอำนวยความสะดวกสุขทุกๆ อย่างที่เราปรารถนาได้

การเกิดมาในแต่ละภพแต่ละชาติ ผลแห่งบุญที่แต่ละคนทำย่อมมีผลที่แตกต่างกันไป แม้จะแตกต่างกันออกไปตามเหตุที่ประกอบ แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นเครื่องยืนยันได้ว่า อานุภาพแห่งบุญนั้นมีจริง สามารถที่จะทำความปรารถนาให้สำเร็จได้จริง เหมือนความปรารถนาของนักสร้างบารมีในกาลก่อน ที่นำศึกษานำเอาเป็นแบบอย่างในการสร้างบารมี

เรื่องนี้เกิดขึ้นในกาลแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า ปทุมุตตระ ได้มีกุลบุตรท่านหนึ่งเกิดในตระกูลที่มีโศกะมาก เป็นตระกูลที่เพียบพร้อมด้วยโลกียสมบัติ อาศัยอยู่ที่เมืองหงสาวดี ตระกูลนี้นับว่าเป็นตระกูลสัมมาทิฐิ ล้วนแต่มีศรัทธาในพระรัตนตรัย รักการสร้างบารมี และมักจะหาโอกาสสร้างบุญพิเศษอยู่เสมอ กุลบุตรท่านนี้ก็เช่นกัน แม้จะเป็นมาณพหนุ่มที่มีทรัพย์สมบัติบริบูรณ์ แต่ก็ไม่เคยหวงแหนหรือยึดติดอยู่ในสมบัติเลย

พระปิตินทวัจฉะ (๑)

๑๓๘

จะคิดอยู่เสมอๆ ว่า ทำอย่างไรจึงจะสามารถเปลี่ยนทรัพย์สินทั้งหลาย ที่มีอยู่นี้ ให้กลายเป็นทรัพย์ละเอียดติดตัวไปได้

มีอยู่วันหนึ่งได้ไปเข้าเฝ้าพระศาสดาล้มมาล้มพุทธเจ้า และฟังธรรมของพระพุทธองค์ ก็ได้เห็นพระปทุมุตตรลัมมา- ลัมพุทธเจ้า ทรงสถาปนาพระอรหันตองค์หนึ่งไว้ในตำแหน่ง เอตทัคคะ เป็นภิกษุผู้เลิศกว่าภิกษุทั้งหลายในความเป็นที่รัก ของเทวดา ทำให้กุลบุตรท่านนั้นปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้ ตำแหน่งอันทรงเกียรตินั้น ก็คิดว่า พระบรมศาสดาตรัสว่า บุญ เท่านั้นที่สามารถให้ผลได้ในทุกสิ่งทีปรารถนา จะต้องสร้างบุญ ให้มากๆ จึงจะได้เป็นอย่างที่พระภิกษุเอตทัคคะรูปนั้น

เมื่อคิดอย่างนี้แล้ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ได้ตั้งใจสร้าง บารมีอย่างเต็มที่ โดยไม่มีข้อแม้ข้ออ้างหรือเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น ตั้งหน้าตั้งตาทำความดีอย่างเต็มที่ แล้วตั้งความปรารถนาให้ ได้ตำแหน่งอันเป็นที่รักของเทวดาทั้งหลายในสมัยของพระ- ลัมมาลัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่งในอนาคตกาลภายภาคเบื้องหน้า หลังจากที่ท่านละจากโลกแล้ว ได้ไปบังเกิดในสุคติโลกสวรรค์ เสวยทิพยสมบัติทีละเอียดประณีตด้วยอำนาจแห่งบุญที่ตนเอง ได้สั่งสมไว้ พอหมดบุญจากเทวดาก็จุติลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ละ- จากมนุษย์ก็ไปเกิดเป็นเทวดา เวียนวนอยู่อย่างนี้นับภพนับชาติ

พระปิตินทวัจฉะ (๑)

๑๓๕

กันไม่ถ้วน

ในกาลแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่า สุเมธะ กุลบุตรนี้ได้ลงมาเกิดสร้างบารมี นับว่าเป็นความโชคดียิ่งที่ได้มีโอกาสลงมาสร้างบุญเพิ่มเติมในยุคที่มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้น อยู่ใต้ร่มเงาศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระนามว่า สุเมธะ ได้ตั้งใจสร้างบุญอย่างเต็มที่ทุกอนุนิวาที พอพระบรมศาสดาดับขันธปรินิพพานแล้ว พุทธบริษัทพากันสร้างพระเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ เพื่อให้มนุษย์และเทวดาทั้งหลายได้กราบไหว้บูชา

กุลบุตรนี้ก็คิดว่า “ตอนที่พระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่ เราก็คงชวนถวายเอาบุญอย่างเต็มที่ ตอนนี้อยู่พระพุทธรูปดับขันธปรินิพพานแล้ว เราเองก็ไม่ควรที่จะประมาท ควรที่จะสร้างบารมีพิเศษให้ยิ่งๆ ขึ้นไป” เมื่อคิดอย่างนั้นแล้ว ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ท่านได้ตั้งใจเอาบุญด้วยการบูชาพระเจดีย์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างสม่ำเสมอ แล้วยังได้นิมนต์พระชีวกาสพมาเป็นเพื่อนบุญที่บ้าน ได้ถวายสังฆทานอย่างเต็มกำลัง ตั้งใจสร้างบารมี ด้วยการบูชาพระเจดีย์ด้วยของหอมอย่างนี้ จนกระทั่งตลอดชีวิต

หลังจากละโลกแล้วได้ไปบังเกิดบนสวรรค์ ท่องเที่ยวอยู่

พระปิลินทวัจฉะ (๑)

๑๔๐

เฉพาะเทวโลก และมนุษย์โลก เมื่อลงมาเกิดเป็นมนุษย์ทำให้ได้บังเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ สมบูรณ์ด้วยมหาสมบัติจักรพรรดิ ตักไม่พร่อง นับภพนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งมาถึงพุทธกาลนี้ ได้เกิดในตระกูลพราหมณ์ในกรุงสาวัตถี หมู่ญาติทั้งหลายได้ตั้งชื่อท่านว่า ปิลินทะ ส่วนคำว่า วัจฉะ เป็นชื่อโคตร ต่อมาปรากฏนามว่า ปิลินทวัจฉะ และท่านก็ได้ออกบวชเป็นปริพาชก สำเร็จคุณวิเศษสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ และรู้ใจผู้อื่นได้ สมบูรณ์ด้วยลาภสักการะ อาศัยอยู่ที่กรุงราชคฤห์

ครั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราตรัสรู้แล้ว พระองค์เสด็จจาริกไปเผยแผ่พระสัทธรรมที่กรุงราชคฤห์ ตั้งแต่พระบรมศาสดาเสด็จไปถึงกรุงราชคฤห์ ปิลินทวัจฉปริพาชกก็ไม่สามารถที่จะแสดงฤทธิ์ได้ ทำให้ฉุนใจคิดว่า มหาสมณะนี้ชะรอยจะมีวิชาที่แก่กล้ากว่าเรา ทำให้วิชาของเราไม่สามารถที่จะแสดงอานุภาพได้ เมื่อคิดอย่างนี้ท่านก็เดินทางไปเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา พระบรมศาสดาทรงอนุญาตให้บวชและแสดงธรรมแก่ท่าน ได้ตรัสบอกกัมมัญฐานที่ควรแก่อุปนิสัย ทำให้ปิลินทวัจฉภิกษุสามารถทำใจหยุดใจนิ่งเข้าถึงพระธรรมกาย บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในที่สุด

ตั้งแต่ท่านบรรลุธรรม เทวดาทั้งหลายที่เคยตั้งอยู่ใน

พระปิตินทวัจฉะ (๑)

๑๔๑

โอวาทของพระเถระในชาติก่อนๆ เกิดความรักนับถือท่านมาก จึงมักจะเข้ามาหาพระเถระทั้งเวลาเช้าและเย็น พระบรม-ศาสดามองย้อนไปในอดีต พบความปรารถนาของพระเถระ ในสมัยที่ยังสร้างบารมีอยู่ จึงสถาปนาท่านไว้ในตำแหน่งเอ-ตทัคคะด้านผู้เป็นที่รักของเทวดา ส่งผลให้ท่านบรรลุถึงความ ปรารถนาในสิ่งที่ต้องการ

หลังจากที่บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์แล้ว พระเถระได้ ระลึกชาติไปดูการสร้างบารมีของท่านที่ผ่านมา ได้เห็นบุญต่างๆ ที่ท่านได้สร้างไว้ ก็เกิดมหาปิติได้เปล่งอุทานว่า “เมื่อพระสุเมธ-พุทฺธเจ้าปรีณิพพาน เรามีความเลื่อมใสมีใจโสมนัสได้บูชาพระเจดีย์ ของพระองค์ ได้ถวายสังฆทานแด่พระชินาสพ อานุภาพบุญนั้น ทำให้เราเข้าถึงทิพยสมบัติ ครอบงำเทวดาทั้งหลาย สมบูรณ์ ด้วยสมบัติจักรพรรดิ เข้าถึงความเป็นที่รักของเทวดาทั้งหลาย บัดนี้ ความปรารถนาทั้งปวงของเราสำเร็จแล้ว อานุภาพแห่ง บุญนี้ให้ผลได้ตั้งใจปรารถนา”

ดังนั้น ใครก็ตามที่สร้างบุญบารมี โอกาสที่ดีก็ย่อมจะมา ถึงบุคคลผู้นั้นอย่างแน่นอน เราปรารถนาสิ่งใด หากเราสร้าง บารมีอย่างเต็มที่ชนิดเอาชีวิตเป็นเดิมพัน เราจะสมปรารถนา ทุกๆ อย่าง โดยไม่มีอุปสรรคอันใดมาขัดขวาง การตั้งใจสร้าง

พระปิตินทวัจฉะ (๑)

๑๔๒

บารมีอย่างเต็มๆที่เต็มกำลังนี้ จึงเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งที่ไม่ควรดูเบา
เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วต้องตั้งใจสร้างบารมีให้สมกับที่ได้เกิดมา
เก็บเกี่ยวบุญทุกๆ อย่าง ทั้งการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนา
ให้ตั้งใจทำอย่างนี้จนกว่าชีวิตจะหาไม่ จนกว่าจะเข้าถึงที่สุดแห่ง
ธรรมกันทุกๆ คน

